ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES DE LYS

ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΛΕΒΕΝΤΕΣ...

ΖΕΣΤΑΙΝΑ τὶς βρεμμένες μπότες μου στὴ λιγοστὴ φωτιὰ ἀπὸ χλωρὰ ξύλα. ποὺ βγάζανε περισσότερο καπνὸ ἀπὸ φλόγα. Ἀκούγονταν τὰ γέλια τῶν στρατιωτῶν ποὺ τρώγανε πατάτες ψημένες μέσα στὴ στάχτη, ξεριζωμένες ἀπ' τὴν παγωμένη γῆ. Ἕνας στρατιώτης Παριζιάνος ἔξυπνος μάγκας, ποὺ τὸν λέγανε Μινιὰρ μὲ τρατάρισε μὲ τὴν πρώτη ποὺ ψήθηκε. Τὴν ἐδέχτηκα μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι καὶ δὲν ἔνοιωσα τὸ κάψιμο τῶν δαχτύλων μου γιατὶ τρεμοῦλιαζα ἀπ' τὸ τσουχτερὸ κρύο ποὺ μᾶς ἔδερνε ὕστερα ἀπὸ χιόνι ποὺ εἶχε πέσει.

Κατὰ τὸ σουρούπωμα εἴχαμε σταματήσει ἐκεῖ γιὰ προφυλακὴ ὕστερα ἀπὸ μιὰ κοπιαστικὴ πορεία ποὺ κάναμε. Ἑτοιμαζόμουνα νὰ σκεπαστῶ μὲ τὴν κουβέρτα μου, μὰ ἡ φωνὴ τοῦ ταγματάρχου μου μέκανε νὰ πεταχτῶ ὄρθιος νοιώθοντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο μου.

— Λοχαγέ, μοῦ εἶπε, πρέπει νὰ πᾶτε μὲ τὸν λόχο σας γιὰ κατόπτευσι. Μπροστά σας ἐκεῖ εἶνε τὸ χωριὸ Μπρὶ-σὺρ-Μάρν· μάθαμε πῶς οἱ Πρῶσσοι δὲν ἔκαναν κατοχή. Νὰ μπῆτε μέσα μὲ προσοχή. Ἂν εἶνε ἐλεύθερο, τραβήξετε ὡς τὶς ἐχθρικὲς γραμμές, κατοπτεύοντας τὶς θέσεις τους καὶ γυρίσετε νὰ μᾶς πληροφορήσετε.

— Πολὺ καλά, κύριε ταγματάρχα.

— Οἱ ἄνδρες σας ξεκουρασθήκανε ἕξη ὧρες τώρα καὶ μποροῦνε νὰ βαδίσουν. Καὶ μιὰ τελευταία σύστασι : Ν' ἀποφύγετε κάθε συμπλοκή.

— Πολὺ καλά, ταγματάρχα, οὔτε ντουφεκιά.

— Νὰ τὸ σύνθημα: Σεβέρτ,-Σατοντίν. Χαίρετε, φίλε μου, καὶ καλὴ ἐπιτυχία.

Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ὁ λόχος μου ἐβάδιζε ἐμπρός. Ὁ ταγματάρχης κύτταζε τοὺς ἄνδρας ποὺ ἦταν χλωμοὶ μὰ ἀποφασισμένοι καὶ σιωπηλοὶ καὶ ψιθύρισε :

— Τί γενναῖα παλληκάρια !

Μὲ χαιρέτησε σφίγγοντας τὸ χέρι μου. Τὸ σφίξιμο αὐτὸ μ' ἐγκαρδίωσε. Ἂν καὶ ἡ πορεία ἦταν κοπιαστικὴ πήγαμε καλὰ ἕως τὸ χωριὸ Μπρὶ. Ἀποφύγαμε νὰ πάρουμε τὸ δημόσιο δρόμο γιατὶ ἡ παγωμένη γῆ ἀντηχοῦσε ἀπ' τὶς ἀρβύλες, καὶ μποροῦσε νὰ μᾶς προδώσει.

Οἱ πρόσκοποι μὲ εἰδοποιήσανε πῶς τὸ χωριὸ δὲν εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τοὺς Πρώσσους. Περάσαμε τότε βιαστικὰ τὸν μεγάλο ἔρημο δρόμο τοῦ χωριοῦ καὶ σὰν βγήκαμε ἔξω ἀρχίσαμε πάλι κανονικὸ βάδισμα. Σὲ λιγάκι φάνηκε ὁ ἴσκιος ἑνὸς σκοποῦ Πρώσσου.

Ὁ στρατὸς ἦταν κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα ὕψωμα καὶ σκεφτόμουνα μὲ τὶ μέσο νὰ κάνω τὴν κατόπτευσι ὅλων τῶν γραμμῶν χωρὶς νὰ μὲ νοιώσῃ ὁ ἐχθρός.

— Ἀφίσατε ἐμένα, κὺρ λοχαγέ, νὰ κάνω τὴν ἀναγνώρισι, μοῦ 'πε στ' αὐτί μου ὁ Μινιάρ, ἐγὼ γνωρίζω ἀπ' αὐτά. Δὲν φοβᾶμαι τοὺς Πρώσσους ποὺ τρῶνε τὸ σαλάμι καὶ τὸ λάχανο τουρσί !

Πρὶν προφτάσω νὰ τοῦ ἀπαντήσω χάθηκε μέσα στὸ σκότος.

Μὲ τεντωμένα τ' αὐτιὰ καὶ τὰ μάτια κατασκόπευα τὶς κινήσεις τοῦ ἐχθρικοῦ σκοποῦ ποὺ φαινότανε μέσα στὴν ἀσπρίδα τοῦ χιονιοῦ. Ἄξαφνα ὁ σκοπὸς χάθηκε ! Πῆγε νὰ εἰδοποιήσει τοὺς ἀνωτέρους του ; Μᾶς εἶχεν ἀνακαλύψει ; Περίμενα μιὰ ὥρα.

— Ἤρθα, λοχαγέ μου.... ἄκουσα ἔξαφνα πίσω μου.

Ἀνατινάχτηκα· ἦταν ὁ Μινιὰρ ποὖχε γυρίσει χωρὶς θόρυβο.

— Νὰ πῶς ἔχει ἡ κατάστασις, μοῦ εἶπε. Τέσσαρες σκοποὶ εἶνε βαλμένοι σὲ τέσσερα μέρη ἐκεῖ μπροστά. Συνάντησα τοὺς τρεῖς καὶ τοὺς συγύρισα...

— Τοὺς ἐσκότωσες !

— Μὲ τὴν ξιφολόγχη στὸ λαιμό ! Εἶμαι ὅμως τῆς γνώμης νὰ φύγουμε γρήγορα πίσω.

— Χωρὶς ἄλλο, ἀπήντησα.

Ἀρχίσαμε ἀμέσως νὰ γυρίζουμε πίσω. Ὁ Μινιὰρ πήγαινε μπρός. Μόλις φθίσαμε πάλι στὸ χωριὸ Μπρί, ὁ Μινιὰρ φάνηκε.

— Λοχαγέ μου, οἱ Πρῶσσοι ἔρχονται ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος καὶ εἶνε πολλοί.

Ὁ κίνδυνος ἦταν ἀναπόφευκτος· ἂν γυρίζαμε πίσω θά πέφταμε μέσα σὲ δυὸ φωτιές. Ἤλπιζα πῶς ὁ ἐχθρὸς θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ Μπρὶ καὶ θὰ τραβοῦσε μπρὸς ν' ἀνταμώσῃ τὸ κύριο σῶμα.

Μπροστά μας ἦταν μιὰ ἐκκλησιά, ἔσπρωξα τὴν πόρτα καὶ χωθήκαμε ὅλοι μέσα. Διάταξα τοὺς στρατιώτας ν' ἀνεβοῦν στὸ καμπαναριὸ καὶ κρυφτήκαμε ὅλοι ἐκεῖ.

Σὲ λιγάκι ἀκούστηκαν βιαστικὰ βήματα. Ἦταν οἱ Πρῶσσοι, ἕνα ὁλόκληρο τάγμα ! Ἄκουγα τὸν ταγματάρχη ποὖδινε διαταγὲς μὰ δὲν καταλάβαινα τὶ ἔλεγε. Ὁ Μινιὰρ ποὖχε μείνει κάτω ἀπ' τὸ καμπαναριὸ μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί.

— Ἔνοιωσα τὸ σχέδιο τους. Ἕνας λόχος σταθμεύει σὲ τέσσαρα μέρη τοῦ χωριοῦ καὶ φαίνεται πῶς εἶνε προωρισμένος γιὰ μᾶς.

— Ἂς περιμείνουμε, εἶπα ἀναστενάζοντας καὶ ἐλπίζοντας πῶς τὸ πρωῒ θὰ φύγουν.

Περάσαμε μιὰ νύχτα μ' ἀγωνία. Τά χαράματα μιὰ κίνησις ξύπνησε τὸ χωριό. Ὁ ἐχθρὸς ἔφευγε.

— Δὲν πρέπει νὰ πέσουμε σὲ καμμιὰ παγίδα, εἶπεν ὁ Μινιάρ. Πάω ν' ἀνακαλύψω τὸ σχέδιο τους.

Καὶ ἔφυγε ἀμέσως. Σὲ λιγάκι γύρισε.

— Οἱ Πρῶσσοι βάλανε ἀπὸ ἕνα σκοπὸ σὲ κάθε δρόμο. Εἶν' ἀδύνατο νὰ περάσουμε.

— Ἂς περιμείνουμε ἀκόμα, ἀπήντησα.

Ὅλη ἡ μέρα πέρασε μὲ ἀγωνία. Οἱ ἄνδρες πεινοῦσανε καὶ μουρμουρίζανε. Ἐγὼ ἔκανα πῶς δὲν ἀκούγω. Προσποιήθηκα πῶς κοιμᾶμαι, γιατὶ δὲν εἶχα ψίχουλο ψωμί.

—Φτάνει πειά, φώναξε ἔξαφνα ἕνας ψηλός, πάγω νὸ παραδοθῶ καὶ νὰ φάγω σοῦπα μαζὺ μὲ τοὺς Πρώσσους !

Σηκώθηκα ἀμέσως καὶ τοὔσφραξα τὸν δρόμο.

Ὁ στρατιώτης δίσταξε, ὕστερα μοῦ εἶπε λυσσασμένος:

— Θὰ μ' ἀφίσετε νὰ περάσω ;

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησα καὶ τράβηξα τὸ σπαθί μου.

Ἐκεῖνος ὀπισθοχώρησε μ' ἕνα πήδημα καὶ ἔκανε νὰ τραβήξει τὴν ξιφολόγχη. Μὰ κλονίστηκε γιατὶ κάποιος τοῦ τράβηξε ἀπὸ πίσω τὰ πόδια του καὶ τὸν ἀφόπλισε στὸ λεφτό. Ἦταν ὁ Μινιάρ !

— Ὄχι τέτοια, φιλαράκο μου, εἶπεν ὁ Μινιάρ. Ἂν πεινᾶς κάνε ὑπομονὴ σὰν κι' ἐμᾶς γιατὶ σοῦ τσακίζω τὶς πλευρές ! Ἕνας Γάλλος δὲν τρώγει ἀπ' τὸ φαγητὸ τοῦ ἐχθροῦ !

Ὁ στρατιώτης κιτρίνισε καὶ τρέμοντας τραβήχτηκε πίσω.

Ἐν τούτοις στὸ μικρὸ λόχο μου ἔβραζε ἡ στάσις ἀπ'τὴν πεῖνα. Ἂν ἕνας φώναζε, οἱ Πρῶσσοι θὰ μᾶς πιάνανε μέσα στὴν παγίδα. Τὸ σουρούπωμα δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ. Τότε τοὺς μίλησα :

— Παιδιά μου, στὶς δέκα τὴν νύχτα θὰ βγοῦμε μὲ κάθε τρόπο καὶ θυσία, θὰ περάσουμε ἀπ' τοὺς σκοποὺς καὶ θὰ πᾶμε νὰ φᾶμε τὴν σοῦπα μας στὶς δικές μας καραβάνες. Λοιπὸν σύνφωνοι...

Τέλος στὶς δέκα μαζευτήκαμε ὅλοι στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς καὶ τραβήξαμε ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλο. Ἡ ὁμίχλη μᾶς βοήθησε πολύ. Ἄξαφνα σὲ καμμιὰ πενηντάριὰ μέτρα, ἔξω ἀπ' ἕνα φωτισμένο παράθυρο τῆς φρουρᾶς διακρίναμε ἕνα σκοπὸ ποὺ γυρισμένος κύ ταξε πρὸς τὸ μέρος ποὐταν στρατοπεδευμένος ὁ στρατός μας.

— Περιμένατε, εἶπεν ὁ Μινιάρ, αὐτὸν τὸν διορθώνω-ἐγώ !

Ρίχτηκε μέσα στὴν τάφρο καὶ προχωροῦσε μὲ τὰ γόνατα. Σὰν σίμωσε σηκώθηκε σιγά, ἔφτασε πίσω ἀπ' τὸν σκοπό, καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ μὲ τὰ δυό του χέρια !

Ὁ Πρῶσσος θέλησε νὰ παλαίσῃ μὰ τὰ δάχτυλα τοῦ Μινιὰρ τὸν πνίγανε. Κλονίστηκε τέλος χωρὶς ν' βγάλῃ τσιμουδιὰ κι' ἔπεσε κάτω.

Ἔκαμα τότε σημεῖο μὲ τὸ χέρι μου καὶ ὁ στρατὸς ἄρχισε νὰ ξαναβαδίζῃ γρήγορα μπροστὰ στὸ φωτισμένο παράθυρο, ἀπ' τὸ ὁποῖο εἴδαμε τοὺς Πρώσσους μέσα στὸ φυλάκιο νὰ κοιμοῦνται ἥσυχα. Ἕνας ἀπ' τοὺς στρατιῶτες μου βλέποντες τὸν ἐχθρὸ λύσσαξε καὶ σήκωσε τὸ ντουφέκι του. Κατατρόμαξα γιατὶ ἂν τραβοῦσε εἴμαστε χαμένοι.. Ἤθελα νὰ φωνάξω μὰ ἡ φωνή μου θὰ τοὺς ξυπνοῦσε. Ἐπὶ τέλους μιὰ ντουφεκιὰ ἀκούστηκε καὶ σὲ λιγάκι ἀρχίσανε καὶ μερικοὶ ἄλλοι.

Οἱ Πρῶσσοι ξυπνήσανε τρομαγμένοι, ἀνοίξανε τὸ παράθυρο καὶ ρίχνοντας τὰ ὅπλα τους παραδοθήκανε χωρὶς ὅρους ! Ἀλλὰ σὰν κυττάξανε πόσο λίγοι εἴμαστε λυσσάξανε ἀπ' τὴν ντροπή τους !

Τοὺς σπρώχναμε νὰ περπατοῦν γρήγορα γιατὶ ἀκούσαμε πίσω μας τὸν θόρυβο ποὺ κάνανε ἡ ἄλλες φρουρὲς ποὺ ἤρχοντο νὰ μᾶς χτυπήσουν. Εὐτυχῶς δὲν γνωρίζανε πόσοι εἴμαστε καὶ σταματήσανε.

Τέλος φτάσαμε στὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ στρατοῦ μας μὰ ἐκεῖ μᾶς περίμενε ἄλλο βάσανο. Δὲν γνώριζα τὸ σύνθημα τῆς ἡμέρας αὐτῆς. Ὁ σκοπὸς μὲ διάταξε νὰ σταματήσω, ἐγὼ ζήτησα νὰ γνωριστῶ καὶ νὰ ἐξηγηθῶ μὰ αὐτὸς ἐπροβόλησε !

Δὲν μὲ πῆρε ἡ σφαῖρα μὰ ἀλλοίμονο χτύπησε τὸν Μινιὰρ στὸ στῆθος !

Ψυχομαχοῦσε, ὁ κακομοίρης, σὰν ἦρθε ἕνας ὑπασπιστὴς νὰ μᾶς ἀναγνωρίσῃ. Ἔσφιξα τὸ χέρι τοῦ γενναίου Μινιὰρ καὶ αὐτὸς μὲ κύτταξε λέγοντας :

— Μὴ τιμωρήσετε τὸν σκοπὸ παὐ κόντεψε νὰ σᾶς σκοτώσῃ, κάνετε μου αὐτὴ τὴ χάρι, λοχαγέ μου !...

Σεβάστηκα τὴν ἐπιθυμία του. Κι' ὁ σκοπὸς αὐτὸς ποὺ συγχώρησα, σκοτώθηκε ἀργότερα στὸ Βιζενβάλ, γιὰ νὰ μὲ ὑπερασπισῇ.

Κι' αὐτὴ δηλαδὴ τὴν φορὰ μοῦσωζε τὴν ζωὴ ὁ Μινιάρ...

Georges de Lys